

В пустинята

Урок 8

inTro

Прочети Изход 14-16.

Вникни в библейския текст.

От хубаво към лошо

Някога мислили ли сте, че се случва нещо невероятно, но тогава то се превръща в катастрофа? Когато ни предстои нещо вълнуващо, ние обикновено имаме високи очаквания. Нашата перспектива върху живота се подобрява и ние тръпнем, само при мисълта за него. Какво се случва, когато дългоочакваната мечта се обърка? Може би най-важната ваканция се превръща в кошмар или новата романтична история става връзка, от която не можеш да избягаш. Радостта, която очакваш, се кани да се превърне в катастрофа.

Израилтяните имат подобна опитност. Те са видели чудесата и язвите и са преживели Изхода. Те пътуват към мястото, в което текат мляко и мед (Изход 3:17), за да наследят земята, обещана им от Бога (Битие 12:7). Това несъмнено е най-великото преживяване в техния живот и в живота на народа им. Обаче, нещата не се оказват точно такива. Вместо да стигнат до земята, в която тече мед и мляко, израилтяните се оказват по средата на пустиня. Преследвани от египтяните, те започват да се чудят дали изобщо да избягали от контрола на фараона, или скоро ще се върнат обратно към робството.

Когато се случват чудеса, когато животът е хубав и дяволът изглежда далече, да вярваш в Бога е лесно. Колкото и да е тежко, важно е да преминаваме през трудните моменти от живота, за да изграждаме своята вяра. Същото е вярно за израилтяните. По-ранните демонстрации на Божията сила над природата и над злите атаки на слугите на фараона, стават далечни спомени. Приковани в настоящето, когато бедата е на прага им, те обвиняват Мойсей, и по този начин, обвиняват и Бога.

inScribe

Прочетете Изход 14-16 от превод по ваш избор.

Препишете любимите си стихове. Можете също така да преразкажете пасажа със свои думи, да скицирате или да направите мисловна карта на главата

Огради повтарящите се думи/идеи.

Подчертай важните за теб думи/идеи.

Свържи със стрелки онези думи/идеи, които се допълват.

Наизусти любимия си стих от Изход 14-16.

Кога Бог те е водил в пустинята на трудностите и предизвикателствата? Как се погрижи за теб?

Мислиш ли, че е правилно народът да се оплаква, когато Бог ги води в пустинята, където водата свършва бързо? Ами когато откриват, че египетската армия ги преследва?

Изоставени

Веднага щом израилтяните излизат от Египет, проблемите започват. Обаче, тяхната беда не остава незабелязана от Бога. Всъщност, Той изглежда е планирал да даде египтяните за пример още веднъж. Бог води народа Си да разположи лагер между планините и Червено море. Египтяните смятат, че израилтяните са направили грешка и че ще бъде лесно да ги хванат и отново да ги поробят (Изход 14:2,3). Точно както Бог предвижда, фараонът отново променя своето мнение и тръгва да преследва израилтяните. Когато те разбират какво се случва, те веднага забравят за силата, която са видели демонстрирана чрез язвите, и започват да се оплакват на Мойсей. Техните жалби стават толкова големи, че започваме да се чудим, дали Бог е взел правилното решение да ги спаси. Множеството обвинява Мойсей за своите тревоги и иска да се върне в Египет – обратно към робството (ст. 12). Израилтяните до толкова загубват надежда, че изобщо не споменават Бога.

Въпреки тяхното затруднено положение, Бог все пак контролира нещата. Той знае колко са слаби те. Той планира да продължи да извършва чудеса за тях, за да ги убеди в Своята сила и да ги спаси, въпреки тяхната колеблива вяра. Облакът през дена и огнения стълб през нощта успокоява техния страх и насърчава вярата им (ст. 20). На следващия ден Той разделя водите на Червено море, за да им даде начин да избягат, изсушавайки земята под тях. Фараонът и неговата армия последват израилтяните в Червеното море, в ожесточена гонитба на своите жертви, но водите се връщат и те се издавят. Израилтяните тържествуват. Множеството се присъединява към Мойсей и Мариам, пеейки песни на хвала към Бога, защото ги е освободил. Обаче почти веднага те осъзнават колко опасно място е пустинята. В такава пустош се намира малко вода и в продължение на три дни, те не могат да намерят никаква. Водата, която най-накрая откриват, е негодна за пиене. Бог отново преви чудо, изцелявайки водите на Мера, и те имат какво да пият.

До този момент, би трябвало да сте забелязали един повтарящ се модел: народът се оплаква срещу Божия план, Бог извършва чудо, за да разреши проблема, те се сблъскват с друг проблем и цикълът се повтаря. Обаче, Бог стои зад целия план на Изхода. Той знае, че в пустинята няма сянка през деня, нито топлина през нощта. Той знае, че там няма вода дори за малко хора, камо ли за толкова огромно множество. Той знае, че в пустошта няма храна, въпреки това води израилтяните право в пустинята.

Какви специални послания Изход 14-16?

Кои части от него са трудни?

Какви въпроси възникват в теб?

Кои са библейските принципи, които откриваш в текста?

В коя област от живота си можеш да приложиш Изход 14-16?

В какви ситуации сте силно изкушени да се оплачете? Как можете да се доверявате на Бога в тези ситуации?

Пустинята

Първоначалната реакция на много вярващи, когато се намират в духовна пустиня, е да се чувстват така, сякаш Бог ги е изоставил. Онова, което често не осъзнаваме, е че Бог иска да използва нашето време в пустинята, за да заблести като нашия Изкупител и Снабдител. Израилтяните изживяват това, когато стигат пустинята на греха. Само шест седмици са минали след тяхното бягство от Египет, а храната им е свършила. Те отново се оплакват на Мойсей, казвайки, че предпочитат да бяха умрели в Египет (Изход 16:3).

Да нямаш храна е истински проблем. Тъй като знаем края на историята, на нас ни е трудно да сме солидарни с техния проблем, но представете си да тръгнете със семейството си на пътешествие и да се окажете в средата на нищото, без възможност да повикате за помощ и без никаква вода или храна. Това е ужасно критична ситуация, но това, което изглежда като катастрофа, е възможност за Бога да работи за тях. Мойсей уверява шумната тълпа: „Довечера ще познаете, че Господ ви е извел от Египетската земя; а на сутринта ще видите славата на Господа, понеже Той чу ропота ви против Господа“ (ст. 6,7). Бог се възползва от тази възможност, за да покаже Своя план как ще ги храни, докато пътуват през пустинята: чудото на манната, която се появява прясна всяка сутрин върху пустинната земя.

Днес, когато се намираме в затруднение, дали реагираме като израилтяните и се питаме дали въобще Бог съществува? Основаването на вярата в Божието съществуване върху това колко добре върви живота, е проблем, пред който християните се изправят и днес. Бог иска да изгради връзка с нас, която не е зависима от чудесата, а е изградена на доверие. Добрата новина е, че Бог не е смутен от нашите оплаквания. Той разбира, че нашата вяра е слаба и е готов да чуе жалбите ни, също както прави за израилтяните. Той иска нашата вяра в Него да се задълбочи и знае, че пустинята и най-доброто място за това. Един въпрос и предизвикателство за нас, над което да разсъждаваме следващият път, когато сме в пустинята, е: „Мога ли да намеря Бога тук, или само търся как да се измъкна?“. Бог иска ние да преживеем Неговия мир и Неговото присъствие в пустинята.

Каква връзка имат следните стихове с Изход 14-16?

За какви други стихове/обещания се сещаш във връзка с Изход 14-16?

Споменът и повторното разказване на историята:

Неемия 9:1-12

Псалми 106:1-15

Деяния 13:17,18

Евреи 11:29

Обещания за освобождение:

Псалми 34:17

Исая 11:15,16

Празнуване на освобождението:

Псалми 66:1-7

Псалми 136:1-16

Разгледай Изход 14-16 отново и открий Исус в него.

Как преоткриваш Исус тук?

Какво ти казва Исус чрез Изход 14-16?

Какъв е твоят отговор на този призив на Исус? Помоли се.

Как можете да приемете преживяването в пустинята така, както Исус го прави?

Бог иска ли от теб да устоиш на пустинята в момента? Какво можеш да направиш днес, за да заздравиш своето доверие в Него, Неговия план и Неговата грижа?

Първородна вяра

Исус живее Своя живот като новия Израил. Когато се обръща към фараона, Бог говори за Израил като Неговия първороден Син (Изход 4:22). Исус също идва на този свят като Божия първороден Син (Римляни 8:29). Яков, бащата на израилтяните, има дванадесет сина. По същия начин, Исус, новият Израил, призовава дванадесет ученици, които да дадат начало на църквата. Еврейската нация е родена чрез изхода от Египет. Исус също излиза от Египет (Матей 2:15). Изходът е отбелязан чрез чудотворното разделение на Червено море. Исус започва службата Си със Своето кръщение, отбелязано от свръхестественото Божие присъствие чрез глас от небето и спускащ се от горе гълъб (3:16,17). По-важното за нашето изучаване днес, е, че както Бог води израилтяните през пустинята, след тяхното кръщение в Червено море, така Исус е воден от Божия Дух в пустинята, след Своето кръщение.

Насърчителното в тази история е, че въпреки че Бог води Исус в пустинята, Той не е онзи, който Го изкушава. Изкушението идва само от дявола. Сатана е клеветникът на братята (Откровение 12:10) и винаги търси начини да унищожи светиите. Исус, за разлика от древния Израил, успешно представя Божията цел на това да ни преведе през опитностите в пустинята. Макар че изглежда, че тя е там, за да ни убие, всъщност пустинята ни помага да се научим и да преживеем пълна зависимост от Бога. Исус започва Своята служба, уповавайки се на Бога в пустинята. Нашите преживявания там са възможности за личен духовен растеж. Когато животът ни е само в Божиите ръце и никой друг не може да ни спаси, нашата духовност може да бъде укрепена чрез доверие в Бога.

Проблемът, с който ние, вярващите, се борим, е желанието на излезем от пустинята. На нас не си харесва да бъдем на места, в които нашето оцеляване е несигурно. Исус предизвиква Своите последователи да променят своето мислене: „Който изгуби живота си заради Мене, ще го намери“ (Матей 10:39). Когато животът ни е под заплаха, вярата може да намери своя пълен израз. Йов, старозаветният пример за страдание, изразява това най-добре в своите думи на доверие в Бога: „Дори и Той да ме убие, аз ще Го чакам“ (Йов 13:15). Макар че Йов е разтоварен от своите страдания, Исус не е. Христос показва, че всеки може да продължи да се доверява на Бога, дори да загуби живота си. Такава вяра се култивира само чрез времето, прекарано в пустинята.

Как можеш да приложиш Изход 14-16 в живота си през тази седмица?

Какви лични решения базираш на библейското ти изследване през тази седмица?

Какви са практичните стъпки, които ще предприемеш?

Има ли гласове в живота ти днес, които настояват, че е по-добре да се върнеш в Египет? Как можеш да им отговориш с кураж и вяра?

Върви напред!

„Великият урок, предаден тук, важи за всички времена. Често в християнския живот върхлитат опасности и дългът изглежда непосилен. Въображението рисува заплашително надвиснала гибел отпред и робство и смърт отзад. Но Божият глас говори ясно: „Върви напред!“. Ние трябва да се подчиним на тази заповед, дори ако очите ни не могат да прозрат през тъмнината и дори да чувстваме студените вълни в нозете си. Пречките, спъващи нашия напредък, никога няма да изчезнат пред несмелия, колебаещ се дух. Хората, които отлагат послушанието си, докато всяка сянка на несигурност изчезне и не остане никакъв риск за неуспех или поражение, никога няма да проявят послушание. Невярващият шепне: „Нека да почакаме, докато се отстранят пречките и видим ясно пътя си“. Но вярата смело тръгва напред с надеждата във всичко, с вярата във всичко“ (Уайт, Е. Патриарси и пророци, с. 290 – англ. изд.).

„Бог бе обещал да е техен Бог, да ги вземе за Свой народ и да ги заведе в обширна и добра земя, но те бяха готови да изгубят кураж при всяка спънка, срещната по пътя към тази земя. По чуден начин Той ги изведе от робството в Египет, за да ги издигне и облагороди и да ги направи за хвала по земята, но за тях бе необходимо да срещнат трудности и да издържат на лишения. Бог ги извеждаше от едно унижено състояние и ги подготвяше да заемат почетно място сред народите, за да им повери важни и свети неща. Ако имаха вяра в Него заради всичко, което бе извършил за тях, щяха с готовност да понесат неудобства, лишения и дори истинско страдание. Но те не желаеха да се доверят на Господа, докато не видят постоянни доказателства за Неговата сила. Забравиха горчивото си робство в Египет, забравиха Божията доброта и сила, проявени в освобождаването им от робството. Забравиха как децата им бяха пощадени, когато погубващият ангел уби всички първородни в Египет, забравиха великата изява на Божествената сила при Червеното море. Забравиха, че докато бяха преминали безопасно по отворения за тях път през морето, вълните погубиха войските на неприятелите им, които се опитаха да ги преследват. Виждаха и чувстваха само настоящите си неудобства и изпитания и вместо да кажат: „Бог е извършил велики неща за нас, защото, когато бяхме роби, Той направи от нас велик народ“, разговаряха за трудностите на пътя и се чудеха дали уморителното им странстване ще свърши някога“ (пак там, с. 292,293).

Сподели откритото през тази седмица с младежката си група.

Сподели преживяното през тази седмица в следствие от това, което откри в Изход 14-16.

Заедно обсъдете следните въпроси:

Някога бил ли си на пътешествие, в което всичко се обърква? Опиши ситуацията.

Някога имал ли си момент в живота си, когато си се чувствал напълно спокоен, докато си бил изправен пред огромна трудност? Как намери мир в такъв момент?

Според теб, как се чувства Бог, когато ни вижда да губим вяра в Неговата сила да спасява?

Кое е най-голямото чудо, което си виждал Бог да извърши?

Каква е Божията цел в това да ни води в пустинята?

Какви преживявания в пустинята си имал в твоя живот? Как Бог направи нещата така, че накрая да са в твоя полза, дори повече, отколкото ако не беше имал това преживяване?

Според теб, колко натиск е имало върху верните израилтяни да се присъединят към хленченето и оплакването? (Изход 15:24; 16:2,7; 17:2)

Как можем да усъвършенстваме своята вяра, така че да поддържа нашата решителност, дори когато сме обградени от съмнения и оплаквания?

Как знаеш кога Бог те призовава да „вървиш напред“ (Изход 14:15), дори когато обстоятелствата изглеждат невъзможни?